

Förslag för år 2022

Att bli människor som skapar enhet

Att hjälpa enheten att växa, att skapa band mellan människor – det är en av de största utmaningarna i vår tid.

Nutiden kännetecknas av utvecklingsriktningar som är varandras motsatser.

Å ena sidan blir mänskligheten mer och mer medveten om hur den är sammankopplad med hela skapelsen. Pandemin har fått oss att än en gång inse att vi är en enda familj – vissa svårigheter upplever vi tillsammans, allihop, och vi kan bara övervinna dem tillsammans.

Å andra sidan blir världen mer och mer polariserad, socialt, politiskt och etiskt. Det leder till att nya klyftor uppstår inom länder, mellan länder och till och med i familjer. Kristna är inte immuna mot sådana motsättningar. Mellan kyrkorna, och också inom dem, blir skillnaderna tydligare och förvandlas till splittring just i det ögonblick när vårt vittnesbörd om fred i all vår mångfald skulle kunna vara avgörande.

I en del länder kopplas sådana motsättningar idag samman med en enorm förlust av förtroende i kristna sammanhang, orsakad av att sexuella och andliga övergrepp som har begåtts har kommit fram i ljuset. Många människor har fått uppleva att deras tillit har blivit missbrukad. I Taizé har vi de senaste åren, som många andra, arbetat med dessa allvarliga frågor. Och vi vill göra allt vi kan för att Taizé ska vara en trygg plats för alla (www.taize.fr/protection).

Kyrkan är kallad att vara en vänskapens plats för alla. För att det ska kunna bli så idag krävs en omvändelse som har sin utgångspunkt i trohet mot Evangeliets budskap. Genom sin kärlek, som sträckte sig så långt att han gav sig själv, öppnade Kristus en ny källa. Från den kan vi få energi till att välja att leva som syskon, till att arbeta för varje människas värdighet och till att ta hand om

skapelsen. Kristus ber oss att genom vår syskongemenskap vara tecknet på att han kom för att förena alla människor i Guds kärlek.

Jag hoppas att de här förslagen för år 2022 kan hjälpa oss att ställa frågan: Vilket ansvar kan vi ta för att hjälpa enheten att växa bland människor och med hela skapelsen, med våra närmaste, i våra kyrkor och på våra hemorter, och till och med i våra egna hjärtan?

f. Alois

- *Vart och ett av de sex förslagen följs av en text som kan hjälpa oss att fördjupa vår reflektion. De korta citaten kommer att utforskas ytterligare i artiklar på vår webbplats, i vår podcast och i workshops i Taizé.*
- *Bibelreferenser och kommentarer för vart och ett av förslagen kommer att publiceras på vår webbplats. De kommer att utgöra inspiration för valen av de texter som används i bibelintroduktionerna i Taizé. Se www.taize.fr/bible*

Pilgrimsfärden för tillit 2022

Effekterna av pandemin fortsätter att göra sig påminda, men vi hoppas att vi ska kunna fortsätta pilgrimsfärden för tillit i Taizé och på andra håll:

- Veckolånga möten i Taizé under hela året.
- En pilgrimsfärd i Det heliga landet 8–15 maj 2022.
- Europamöte i Turin 7–10 juli 2022.
- Ett vänskapsmöte mellan unga muslimer och kristna 13–17 juli 2022.
- En reflektionsvecka för 18–35-åringar 21–28 augusti 2022. Under denna vecka kan de som vill delta i ett särskilt program med ämnet "att skydda den biologiska mångfalden".
- Nästa Europamöte 28 december 2022–1 januari 2023 – var det kommer att äga rum berättar vi i Turin.

Första förslaget | *Glädjen i att ta emot*

Vi kan alla göra något för att mänskligheten ska kunna leva i fred och enhet i framtiden. Allt börjar i de relationer som vi bygger med varandra. Vi måste ta hand om varandra i våra familjer och bland släktingar och vänner, särskilt i svåra tider.

Mänsklighetens enhet ökar också varje gång vi öppnar oss för människor som har en annan bakgrund än vi själva. Kan vi närma oss andra oftare, kan vi närma oss också dem som vi inte spontant skulle söka kontakt med? Ofta kommer vi att bli förvånade när det vi får av dem är något som vi aldrig kunde ha föreställt oss.

Om vi inte låter oss förlamas av vår tvekan eller vår rädsla kommer vi att få uppleva glädjen i att ta emot. Vi hittar ju vår egen identitet i våra relationer till andra, och de kan ge mening åt vår tillvaro och hjälpa oss att lämna sorgens tid bakom oss.

I en av de liknelser som Jesus berättar får en skadad människa hjälp av en främling som är på väg förbi. Främlingen riskerar att överträda etniska, politiska och religiösa gränser genom att göra detta. Men är det inte så att den spontana handling som får honom att bli den skadade mannens nästa gör hans liv meningsfullt den dagen? Och än idag minns vi honom och inspireras av honom, «den barmhärtige samariern» (Lukasevangeliet 10:29–37).

«Ett talesätt i vårt land är ubuntu – den innersta innebörden i att vara människa. Ordet ubuntu talar särskilt om det faktum att man inte kan existera som människa utan andra. Det talar om att vi är ömsesidigt beroende av varandra. Alldeles för ofta tänker vi på oss själva enbart som individer, skilda från varandra, men vi hör ihop, och vad var och en av oss gör påverkar hela världen.»

– Desmond Tutu, ärkebiskop emeritus i den anglikanska kyrkan och en av ledarna i kampen mot apartheid och för försoning i Sydafrika

Andra förslaget | *Främja dialog*

Om vi ska kunna hjälpa enheten att växa måste vi först av allt skapa tillitsband. Men alldeles för ofta äventyras mellanmännsliga relationer av misstro. Verbala våldsamheter blir vanligare och vanligare i debatter och i sociala medier, och människor blir manipulerade av rädsla. Finns det bra sätt att reagera i sådana situationer?

Vi kan välja att lyssna och att föra dialog. Det betyder inte att vi ska säga till någon att vi håller med när vi inte gör det, utan att vi ska göra allt vi kan för att hålla igång samtalet med människor som tänker och tycker på andra sätt än vi. Vi måste försöka göra allt som står i vår kraft för att förhindra att dialogen havererar.

Vi kan bestämma oss för att aldrig sätta en etikett på någon och för att aldrig föra fördomar vidare. Ingen ska behöva bli förminskad till en enskild sak som han eller hon har gjort eller till en åsikt. Och när vi säger emot, till och med när vi har en helt motsatt ståndpunkt, kan vi göra det utan att bli aggressiva. Men vi måste också medge att det ibland, när vi ställs inför något som är uppenbart fel, är nödvändigt att ge uttryck för vrede.

Reflexmässiga handlingar för att skydda den egna identiteten kan göra klyftorna i samhället större, och detta gäller också för kristna gemenskaper. Kan vi, istället för att definiera oss själva genom att jämföra oss med andra, bygga en identitet och en känsla av samhörighet som inte gör det omöjligt att vara öppen för andra?

«Mellan människor som tänker och tycker olika i de viktigaste ämnena kan en sann och nära vänskap leva. Detta gör naturligtvis att en del smärta finns med, men den gör att vi älskar vår vän ännu mer.»

– den franske filosofen Jacques Maritain, 1970

Tredje förslaget | *Vi är alla syskon*

Att hjälpa enheten att växa innebär att vägra acceptera samhällets orättvisor. Vissa polariseringar har sitt ursprung i den exkludering som så många människor, till och med hela nationer, lider av eller upplever.

Tillsammans med kristna från alla kyrkor, tillsammans med troende som tillhör olika religioner, tillsammans med kvinnor och män som inte tror på Gud men som vill det goda, kan vi leva i solidaritet med människor som befinner sig i utsatthet, med människor som är exkluderade, med migranter som ofta har lidit mycket under sin livsresa.

Livet som syskon börjar vid vår tröskel. Låt oss gå bortom segregationen och skapa vänskap. Vi kommer att se att våra hjärtan öppnas mer och mer, att de blir rymligare, mer mänskliga. Är vi medvetna om i vilken omfattning vårt sätt att leva kan ha en inverkan till och med på andra sidan jorden?

För den som tror är detta att leva i syskonskap omöjligt att skilja från tron. Jesus sa: «[V]ad ni har gjort för någon av dessa minsta som är mina bröder, det har ni gjort för mig» (Matteusevangeliet 25:40). Genom att komma in i världen förenades Kristus Jesus med varje människa. Vi kommer närmare honom när vi närmar oss de människor som har blivit skadade av livet. De gör det möjligt för oss att gå in i en djupare relation med honom.

«Vår tids största utmaning är hur vi ska starta hjärtats revolution, en revolution som måste börja i var och en av oss. När vi börjar ta den sämsta platsen, tvätta andras fötter, älska våra bröder och systrar med den brinnande kärlek, den passion som ledde till korset, då kan vi verkligen säga : 'Nu har jag börjat.'»

– den amerikanska journalisten Dorothy Day
som kämpade i frontlinjen för mänskliga rättigheter, 1963

Fjärde förslaget | **Solidaritet med hela skapelsen**

Idag ser vi skapelsens enhet allt tydligare. Att allt som lever är sammankopplat och beroende av vartannat får oss att inse att vi i någon mening är syskon med alla varelser. För troende är vår fantastiska planet en gåva som Gud har anförtrott oss och som vi måste ge vidare till nästa generation.

Vi ser idag hur planeten blir bräcklig av det som människor gör. Den senaste tiden har miljökatastrofer och extrema klimatrelaterade händelser påverkat många delar av världen. För fler och fler människor kommer sådana kriser att innebära att de blir tvungna att lämna sina hemtrakter som har blivit obeboeliga. Och i flera decennier nu har en stor mängd forskning varnat oss för att den biologiska mångfalden håller på att förstöras.

När vi ställs inför dessa ekologiska nödsituationer blir den politiska responsen, vetenskapliga uppfinningar och de sociala ställningstagandena avgörande. Många unga engagerar sig med stort mod, men en del av dem är också plågade av frustration och vrede – det är förståeligt.

Trots allt detta får vi inte tappa modet! Förändringar börjar ofta med «nästan ingenting». För troende stimulerar tron på Gud till ett engagemang och en tillit till människors förmåga att göra något åt krissituationen. Skulle vi kunna fråga oss: vilket konkret steg, hur obetydligt det än kan verka, kan jag ta den närmaste tiden för att påbörja eller fördjupa en ekologisk omvändelse?

«Vi kan alla – vilka vi än är, var vi än befinner oss – ta vårt ansvar för att förändra vårt gemensamma gensvar på det hot som klimatförändringar och miljöförstöring utgör, ett hot utan motstycke. Att ta hand om Guds skapelse är ett andligt uppdrag som kräver att vi engagerar oss. Detta är ett avgörande ögonblick. Framtiden för våra barn och för vårt gemensamma hem avgörs av det som händer nu.»

– gemensamt uttalande av påven Franciskus, patriarken Bartolomeios och ärkebiskopen av Canterbury Justin Welby den 1 september 2021

Femte förslaget | *En passion för kristen enhet*

Sökandet efter enhet är en stor utmaning för kristna. Hur ska vi kunna vara en surdeg för syskonskap om vi håller fast vid det som skiljer oss åt? I Kristus har vi en unik källa till enhet (Johannesevangeliet 17 :20–21, Efesierbrevet 2 :14). När Jesus gav sitt liv på korset gick han allra längst i den kärlek som förgör hatet och barriärerna mellan människor.

Evangeliet kallar oss att övervinna splittringar och att vittna om att enhet är möjlig också i stor mångfald. Är inte det något särskilt viktigt som kristna kan bidra med så att hela mänskligheten kan leva tillsammans som syskon? Den sortens vittnesbörd är starkare än ord.

Evangeliet uppmanar oss att utveckla och vårda konsten att skapa enhet. Vi kan alla skapa enhet genom att knyta band av lyssnande och vänskap, var vi än är.

I dialogen mellan kristna samfund och kyrkor måste de skillnader som finns kvar bli tagna på allvar, och teologisk forskning är nödvändig. Men enbart dialog leder inte till synlig enhet.

Om vi ska kunna röra oss i rätt riktning måste vi som är döpta och medlemmar i olika kyrkor samlas oftare till gemensam bön med Guds ord i centrum. Vem vet – kanske överraskar den heliga Anden oss? Vi kanske upptäcker att Jesus är den som får oss att mötas och att Kristi kärlek kan stråla mycket klarare när vi ödmjukt inser vad vi själva inte har och när vi öppnar oss för det som vi kan få av andra.

«Det viktiga är att acceptera att ge till varandra och ta emot av varandra. Inte för att falla in i en dogmatisk relativism utan för att komma dithän att vi förstår att allt det livsviktiga i den apostoliska tron kan ta sig uttryck utmed olika men konvergerande linjer. Och när det gäller resten: att hoppas och vänta på Andens utgjutande och vara redo att ta emot det.»

– Elisabeth Behr-Sigel, ortodox teolog, 1986

Sjätte förslaget | *Låt Gud förena våra hjärtan*

Om enheten ska kunna växa krävs det att vi engagerar oss med hela vår varelse, ett engagemang som börjar i vårt eget hjärta. Med orden från en psaltarpsalm stiger vår bön till Gud: «Lär mig att helhjärtat vörda ditt namn» (Psaltaren 86:11b).

Om vi ska kunna röra oss i riktning mot en inre enhet, måste vi inte ibland reda ut våra önskningsar och acceptera att vi inte kan göra eller uppleva allt? Om många möjligheter ligger framför oss, låt oss försöka urskilja vilka som öppnar en väg till fred, ljus och lycka.

I oss finns en djup törst efter gemenskap och enhet, och den kommer till oss från Gud. Vi kan ge uttryck för den i bön. Några få ord, att vara i tystnad, ensam med Gud, hjälper oss att hitta meningen med livet och förnyar vår öppenhet för att låta den heliga Anden arbeta i oss.

Om vi vill hitta hjärtats enhet finns det alltid en väg att gå: att vända vår blick mot Kristus Jesus, lära känna honom bättre, anförtro honom våra glädjeämnen och bekymmer. Till och med mitt i svårigheter, också när det är mycket lite av framtiden som känns säkert, kan vi fortsätta vår resa steg för steg på detta sätt och lita på att den uppståndne Kristus alltid är med oss genom den heliga Anden.

«Att gå in i tystnad innebär att lyssna till Gud, att ta bort allt som hindrar oss från att lyssna till eller höra Gud. Det innebär att lyssna till Gud var han än ger uttryck för sin vilja, i bön och utanför bönen som sådan. Vi behöver den tystnaden för att kunna göra Guds vilja, tystnad som utvidgas med den andra del av oss själva som vi av okunskap tar så lite hänsyn till – kontemplation. Vi måste 'samla' spåren, ledtrådarna, inbjudningarna, Guds befallningar så som bonden samlar sin skörd i ladan, så som forskaren sammanställer resultaten av ett experiment.»

– den franska författaren och socialarbetaren Madeleine Debrél, 1968